

hoduniku v košaro, nesamo odrasli, marveč tudi otroci. V vsakem kupeju so zdravstveni in zahtevam primerni pljuvalniki a na steni poličica s steklenico in kozarci; vodo v njej zamenjujejo posebni uslužbenci na vsaki večji postaji. Potniki sede mirno, pomenkujoč se polglasno, da niso v nadlego onim, ki prebirajo časopise, nakupljene od do prihodnje postaje brezplačno se vožečega raznašalca. Ženske pa izvlečejo iz koškov ročno delce ter marljivo vezejo, pletejo, kvačkajo in obšivajo potrgane nogovice; brez dela ostajajo le tujke ali one, ki se prepeljujejo le za eno ali dve postaji.

Z ozirom na ženske naj opomnim, da niso nikake krasotice s plemenitimi potezami pa takorekoč izklesanega noska ali klasično zaokroženega podbradka, vendar so take, da se skoro brez izjeme lahko vsaki zakliče „lepa ženska“. Ravnega slokega stasa so, snežnobelega obraza in odličnih manir. Na splošno so zdravega krepkega života in srečala sem vsako uro stare ženice z dekliško svežo poltjo. Najbrže

vplivata na njihovo gladko polt mrzla hrana in zdržljivost do kadenja in vsake alkoholne pijače. Gladkega polnega lica so sicer tudi moški. Oboji spol je rumenosvetlih las in zlasti pri mladini so lasje mehki, kakor preja in kanarčkovo perje. Kar se tiče jezika so si norveški, švedski in danski približno slični, kakor so si naši slovanski medseboj; staro pristno skandinavsko narečje pa govore dandanes baje le na Islandiji.

Potovanje po Skandinaviji je jako mikavno a ne le za onega, ki potuje le za zabavo, ampak ravnotako za prirodoslovca, kakor za vsakogar, ki se hoče seznaniti z deželo v njenih gospodarstvenih in socialnih prikaznih. Zategadelj svetujem vsakomur, ki mu dopuste življenske in stanovske razmere da — kakor hitro se je seznanil z najlepšim in najiminitnejšim kar poseduje naša domovina napravi izprehod po Skan naviji. Žal mu za tak izlet ne bo nikoli!

Konec.

M. SKRINJARJEVA:

NARODNA NOŠA.

Čuvam to dragocenost in se spominjam dobre ženice, a pri tem se spominjam na njeno ljubezen do lepe narodne noše ki ji je bila sveta, kakor bi morala biti vsem nam!

Spominjam se tudi kot sem kot 10. letno dekletce prišla v Trst obiskat teto. S svojo sestrično sva šli gledat procesijo sv. Rešnjega Telesa na Lesni trg, sedaj piazza Goldoni. Vsa vzneta sem gledala lepe tržaške okoličanke v krasnih narodnih nošah. Vrstile so se mimo mene v lepem redu v pestrih slikah, v črno in lepo nabranih krilih z lepo vezanimi rokavci z snežnobelimi pečami. Pa možje in mladeniči! Zamaknjena sem gledala, niti dihati si nisem upala. Še le, ko je šla zadnja vrsta mimo mene in za njimi meščansko oblečeni ljudje sem se zdramila, obrnem se k sestrični in jo vprašam:

Kedo in od kod so one lepa dekleta in žene in oni mladenči in moški v tako lepih oblekah? Sestrična mi je pojasnila, da so iz okolice. Kaj so Italjanke? sem jo vprašala v svoji nevednosti.

„Ne“, mi odgovori sestrična. „To so sami Slovenci in Slovenke.“ Vesela sem bila, tega odgovora in se v srcu radovala, da imajo tržaški Slovenci tako lepo obleko, lepšo kot mestna gospoda. In

sedaj naj vse to gine in izgine? Nikakor ne!

To moramo preprečiti! Da pa preprečimo ni druge poti nego: Da polagoma začne mladina staviti nase kos za kosom lepe narodne noše. Tržaške okoličanke naj dajo lep izgled, sledili jim bodo po oddaljeni krajini. Iz okolice se bode narodna noša udomačila na deželi po trgih in vaseh.

Začni Trst in sledili mu bodo kraji: Sežana, Postojna, Idrija! Kanalski, Tolminski, Kobaridski, Bovški, Vipavski, Goriški okraji! Narodna noša se bode vselila v vsako najmanjšo vasico in vsako še tako borno kočjo. Vezala bode med seboj vse, kar nas je v naši nesrečni domovini z lepimi Korošicami in Beneškimi Slovenci. Edino z narodno nošo preprečimo potujčevanje. Ona bode nekaka sveta vez med nami vsemi. „Lov na slovenske duše“ ne bode imel take moči.

Narodna noša, bode tudi ščit narodnosti, ker vsak tujec bode vedel, da dokler dekletke nosi narodno nošo, nosi pečat svojega jezika in svoje narodnosti in svojega ponosa.

Da se ohranimo in ubranimo potujčevanju je najboljši in najkrepkejši jez: Slovenska narodna noša po vsej krajini, kjer bivajo Slovenci!

Oživimo torej našo narodno nošo! (Konec).

DROBTINE

ODGÓVORI NA VPRAŠANJA.

Dijak v Jugoslaviji. Me jako veseli, da vam in vašim tovarišem tako ugaja spis „o Skandinaviji.“ To dokazilo me še bolj utrja v prepričanju, da če vsakemu vsa Jadranka ne dopade, prijajo in koristijo posameznikom vsaj posamični spisi. Zlasti me veseli, da koristim učeči se mladini, ki ji povojne težkoče in potne zahteve najbrže ne bodo dovoljevale zajti daleč preko domovja.

Zato imam na vsporedu še druge potpisne članke, n. pr: *Preko Donave od njenega izvira do njenega ilica v Črno morje. Preko vseh slov. dežel do Carigrada in preko Egejskega, Jonskega, Iadranskega morja, oziroma skozi Dalmacijo v Trst.* In še mnogo drugih.

Gospa V... Ono društvo ni bilo od ital. komis. ne razpuščeno, ne odbito. Torej čisto navadna izmišljotina, glede katere ni nihče slutil, da se ji lahko pride na